

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 28 października 2021 r.

w sprawie P. N.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt XXI K (...),

na podstawie art. 545 § 2 k.p.k. w zw. z art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

I. oddalić wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania;

II. obciążyć P. N. kosztami postępowania wznowieniowego, w tym jego wydatkami w kwocie 20 (dwadzieścia) zł.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2018 r., w sprawie XXI K (...), Sąd Okręgowy w K. uznał P. N. winnym tego, że w dniu 22 marca 2012 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd M. D. oraz notariusz A. S. S. co do tożsamości osoby podającej się za J. K., prezesa zarządu B. spółki z o.o. z siedzibą w K., który w imieniu spółki podpisał umowę sprzedaży nieruchomości położonej w I., zawartą w formie aktu notarialnego A numer (...), czym oskarżony doprowadził M. D. do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 373.251,50 zł uiszczonej tytułem ceny zakupu nieruchomości i kosztów transakcji, w sytuacji gdy umowa sprzedaży nieruchomości była nieważna - czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu na dzień 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Za ten czyn na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu na dzień 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na okres próby wynoszący 5 lat.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz na jego niekorzyść (w zakresie rozstrzygnięcia o karze) Prokurator Rejonowy w P.. Po ich rozpoznaniu Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył orzeczoną karę pozbawienia wolności do lat 3 i uchylił rozstrzygnięcie w zakresie warunkowego zawieszenia jej wykonania, a w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

W dniu 6 maja 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek adw. J. P., obrońcy skazanego P. N., który na zasadzie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i art. 542 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 544 § 2 k.p.k. wniósł o wznowienie w/w postępowań sądowych, uchylenie wyroków Sądów I i II instancji oraz umorzenie postępowania sądowego prowadzonego w stosunku do oskarżonego P. N. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.; ewentualnie uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadto wniósł: 1/ na zasadzie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 538 § 1 k.p.k., przy uznaniu, że wykonanie kary ustaje, o wydanie przez Sąd Najwyższy polecenia wypuszczenia na wolność skazanego P. N., przebywającego aktualnie w Areszcie Śledczym w M.;

2/ o przeprowadzenie dowodu z załączonych do wniosku dokumentów w trybie art. 546 k.p.k. w zw. z art. 97 k.p.k., oraz zwrócenie się przez Sąd rozpoznający wniosek do rozmaitych jednostek Prokuratury i Sądów o przesłanie kopii opinii psychiatrycznych oraz o przeprowadzenie w toku niniejszego postępowania

dowodu z opinii zespołu dwóch biegłych psychiatrów na okoliczność, czy skazany P. N., w czasie popełnienia przypisanego mu czynu mógł rozpoznać jego znaczenie lub pokierować swoim postępowaniem; ewentualnie, czy miał zniesioną poczytalność w rozumieniu art. 31 § 1 k.k.; nadto, czy mając zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu, nie miał zdolności do pokierowania swoim postępowaniem ograniczonej w stopniu znacznym (w ujęciu art. 31 § 2 k.k.) - z zastrzeżeniem, iż biegli powinni wydać opinię po uzyskaniu kopii innych opinii uzyskanych w sprawach wskazanych we wniosku.

Z uzasadnienia wniosku o wznowienie postępowania wynika, że wniosek opiera się na przyjęciu, iż po wydaniu orzeczenia pojawiły się nowe fakty i dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił przestępstwa, gdyż od 2010 r. jest chory psychicznie, co nie zostało zdiagnozowane przez biegłych badających skazanego w toku sprawy przed Sądem Okręgowym w K. o sygn. akt XXI K (...). Zdaniem obrońcy przedłożone opinie oraz opinie wnioskowane do załączenia do niniejszej sprawy potwierdzają całkowite zniesienie poczytalności oskarżonego w czasookresie praktycznie odpowiadającym czasookresowi zarzucanych skazanemu czynów w sprawie przed Sądem Okręgowym w K. o sygn. akt XXI K (...).

W odpowiedzi na złożony przez obrońcę P. N. wniosek o wznowienie postępowania Prokurator Krajowy wniósł o oddalenie tego wniosku.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego P. N. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze.

W przypadku tej podstawy wznowieniowej wskazany przepis wymaga, by strona wykazała, że miało miejsce ujawnienie się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów (*propter nova*), które wskazują na zaistnienie okoliczności nieznanых przedtem zarówno sądowi, jak również stronie (*noviter reperta*). Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozumieniem terminu „nowe fakty lub dowody”, należy w ramach wniosku o wznowienie postępowania

wskazać, że „nowy dowód” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., to nowy środek dowodowy, niezależnie od tego, czy pochodzi ze znanego, czy też nieznanego źródła dowodowego. Jednak pojęciu nowego faktu trzeba nadać szersze znaczenie, gdyż nowe fakty zawarte są nie tylko w nowych dowodach, ale mogą także wynikać z dowodów już przeprowadzonych (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 lutego 2009 r., III KO 73/08, LEX nr 486540; z dnia 20 maja 2005 r., IV KO 38/04, OSNwSK 2005, poz. 1009; D. Świecki, [w:] J. Skorupka (red.) Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2015, s. 1272*).

Ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa na wnioskodawcy. Dlatego też w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że to skazany, w razie powoływania się na podstawę *de novis*, obarczony jest ciężarem uprawdopodobnienia zasadności wniosku o wznowienie postępowania, skoro wcześniej prawomocnym wyrokiem skazującym obalone zostało domniemanie niewinności. Nie wystarczy zatem samo powoływanie się przez autora wniosku na nowy fakt czy dowód, ale powinien on przedstawić co najmniej tzw. dowód swobodny świadczący o błędności skazania (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 kwietnia 2007 r., II KO 60/06, OSNwSK 2007, poz. 875; z dnia 15 kwietnia 2008 r., II KO 84/07, LEX nr 393907*).

Należy też podkreślić, że nie jest wystarczające zgłoszenie samego ujawnienia się „nowych faktów lub dowodów”. Jak podkreślał Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie, postępowanie karne nie podlega wznowieniu w razie zgłoszenia we wniosku jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale jedynie wtedy, gdy owe nowe fakty lub dowody w sposób wiarygodny podważają prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, a więc, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 grudnia 2015 r., V KO 65/15, LEX nr 1938695; z dnia 24 maja 2016 r., V KO 29/16, Lex 2044502*). W art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., jak się powszechnie przyjmuje w orzecznictwie, chodzi tylko o takie nowe fakty lub dowody, które wskazują na zaistnienie określonej pomyłki sądowej. Nowe fakty lub dowody powinny więc wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania albo skazania go za przestępstwo

zagrożone karą łagodniejszą, albo wymierzenia łagodniejszej kary z uwagi na nieuwzględnienie poprzednio przyjętych okoliczności zobowiązujących do jej nadzwyczajnego złagodzenia, albo pominięcia jako błędnie przyjętych okoliczności wpływających na nadzwyczajne obostrzenie kary. Sam fakt zgłoszenia nowego dowodu nie obliguje sądu do wznowienia postępowania, skoro każdy prawomocny wyrok sądu korzysta z domniemania prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć, dopóki wnioskodawca nie wykaże, że wyrok taki jest obarczony konkretnymi błędami w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych lub wadami prawnymi. Jednocześnie zadaniem Sądu Najwyższego nie jest dokonanie ponownej oceny materiału dowodowego i ocenianie sposobu czynienia ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji, lecz jedynie zbadanie natury owych nowych faktów i możliwości ich wpłynięcia na to, że doszło do tzw. pomyłki sądowej. Nie ma on też kompetencji do poszukiwania, czy nawet przeprowadzania dowodów, których treść nie jest w ogóle znana, a które zdaniem wnioskodawcy miałyby wskazywać na odmienną wersję wydarzeń, niż ustalona przez orzekające w sprawie sądy powszechne (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2010 r., III KO 54/10, LEX nr 598847*).

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy w pierwszej kolejności należy zauważyć, że obrońca w uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania podnosi, iż po wydaniu prawomocnego wyroku ujawniły się nieznane wcześniej Sądowi orzekającemu okoliczności wskazujące na to, że oskarżony był (i jest obecnie nadal) chory psychicznie w dacie przypisanych mu czynów, a choroba ta wpłynęła na ocenę jego poczytalności jako całkowicie zniesionej. Zdaniem autora wniosku, nowe opinie (bazujące na kompleksowo zgromadzonym materiale z leczenia skazanego, na nowych technikach i metodach badawczych, mających ogląd w szerszym kontekście na zachowania i czyny skazanego) stwierdzają zatem nowy fakt nieznany przedtem Sądowi orzekającemu w niniejszej sprawie – mianowicie występowanie choroby psychicznej skazanego w dacie czynu, która mogła skutkować całkowitym zniesieniem poczytalności skazanego w czasie jego popełnienia.

Mimo jednak takich argumentów nie można przyjąć, że przedstawione przez obrońcę dokumenty wskazujące na chorobę psychiczną skazanego, są „nowymi

faktami lub dowodami nieznanymi przedtem sądowi orzekającemu”, zgodnie z wykładnią art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Wszystkie opinie psychiatryczne przedstawione przez obrońcę jako dowody na poparcie wniosku o wznowienie postępowania karnego przeciwko P. N. dotyczą bowiem okresu nie będącego tożsamym z okresem popełnienia przez niego przestępstwa, który był przedmiotem osądu w tej sprawie. Dwie załączone do samego wniosku opinie o stanie zdrowia psychicznego autorstwa lek. med. P. D. i lek. B. Z. – w sprawie o sygn. akt PR DS. (...) (k. 13-16) oraz III K (...) (k. 17-23) - wskazują jako najwcześniejszy okres leczenia skazanego dzień 3 kwietnia 2013 r. (historia choroby prowadzona przez specjalistę psychiatrę psychoterapeutę J. S. P.). Podobny okres występowania choroby podają ci sami biegli w opinii o stanie zdrowia psychicznego P. N. sporządzonej w sprawie o sygn. akt PR DS. (...) (k. 49-55). W tej opinii dodatkowo wskazano, że uwzględniono treść opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 26 marca 2013 r. wydanej przez biegłych specjalistów psychiatrów K. T. i B. R., w której to opinii biegłe uwzględniły wyniki badania psychologicznego przeprowadzonego w dniu 11 stycznia 2010 r. oraz historię leczenia w gabinecie specjalisty psychiatry M. P. – na okoliczność zaburzeń depresyjnych i adaptacyjnych. Z kolei w opinii sądowo-psychologicznej z dnia 1 czerwca 2021 r. (w sprawie o sygn. akt III K (...), k. 60-70) sporządzonej przez psychologa biegłego sądowego B. L. również wskazano, że badany leczony był psychiatrycznie od dnia 3 kwietnia 2013 r. Z tej perspektywy widoczne jest, że z przedstawionych kopii opinii zgodnie wynika, iż nie dotyczą okresu, w którym zostało popełnione przypisane skazanemu przestępstwo w niniejszej sprawie. Nie mogą więc wykazać zakładanej przez autora wniosku tezy co do tego, że stanowią nowe fakty lub dowody dotyczące stanu zdrowia skazanego w czasie popełnienia przedmiotowego przestępstwa.

Co więcej, wnioskowane opinie nie mogą być uznane za nowe fakty lub dowody także z tego powodu, że w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w K. o sygn. akt XXI K (...) (której dotyczy niniejszy wniosek o wznowienie), została już wydana na polecenie tego Sądu opinia sądowo-psychiatryczna, dotycząca okresu popełnienia przypisanego P. N. przestępstwa (k. 453-457). Z opinii tej również wynikało, że historia choroby prowadzona przez specjalistę psychiatrę J. S. P. obejmowała wpisy od dnia 3 kwietnia 2013 r. W czasie badania

przez biegłą sam P. N. podał, że około 2011 r. „zachorował na zaburzenia afektywne dwubiegunowe”, a „w dłuższym okresie obejmującym datę 22 marca 2012 r. miał złe samopoczucie psychiczne, ponieważ była żona odcięła go od kontaktu z dzieckiem, w tamtym okresie nie nadużywał alkoholu, nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, pracował zawodowo, w dniu 22 marca 2012 r. nie znajdował się w stanie po spożyciu alkoholu ani zażyciu leków”. Na podstawie tego badania biegli psychiatrzy P. R. oraz M. G. stwierdzili u badanego zaburzenia afektywne dwubiegunowe, jednak przedstawili końcowy wniosek, że w czasie zarzucanego mu czynu P. N. miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia tego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a poczytalność oskarżonego w czasie jego popełnienia nie budzi wątpliwości. Wskazali również, że stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala na jego udział w postępowaniu oraz na prowadzenie przez niego obrony w sposób samodzielny i rozsądny. W tej sytuacji widoczne jest, że opinia dotyczy nie tylko tego czasu, w którym skazany popełnił przypisany mu czyn, ale i okoliczności przedmiotowego czynu. Na podstawie tej opinii Sąd Okręgowy w K. uznał, że stan psychiczny oskarżonego w sprawie o sygn. akt XXI K (...) nie budził żadnych wątpliwości i był on w pełni poczytalny.

Analiza dokumentów i argumentów przedstawionych we wniosku o wznowienie postępowania musi więc prowadzić do konkluzji, iż nie spełniają one ustawowych przesłanek bycia „nowym faktem lub dowodem” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Należy bowiem podkreślić, że do wznowienia postępowania może dojść jedynie wówczas, gdy nowe fakty i dowody wiarygodnie podważają prawdziwość dokonanych istotnych ustaleń faktycznych, to jest zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 maja 2012 r., V KO 68/11, Biul.PK 2012, Nr 6, poz. 31; z dnia 7 marca 2012 r., II KO 101/11, Biul.PK 2012, Nr 3, poz. 32*). Tymczasem tego rodzaju sytuacja nie zachodzi w przedmiotowej sprawie. Informacje o stanie zdrowia skazanego, dotyczące tego, że chorował psychicznie od roku 2010, wzięli już pod uwagę i uwzględnili biegli sporządzający opinię psychiatryczną w tej sprawie. Biegli nie doszli jednak do wniosku, by okoliczność ta mogła prowadzić do stwierdzenia zniesienia lub ograniczenia w stopniu znacznym poczytalności oskarżonego.

Zresztą trzeba też zauważyć, że okoliczności popełnienia przypisanego P. N. oszustwa kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k., także nie wskazują na to, by wpływ na jego popełnienie mogła wyrzucić choroba psychiczna. Analiza akt niniejszej sprawy także dowodzi, że oskarżony – zgodnie z wywodami biegłych – mógł brać udział w postępowaniu sądowym i prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Świadczyć o tym może chociażby fakt wniesienia przez oskarżonego osobistej apelacji (i jej treść) od wyroku Sądu I instancji – powielonej w dużej mierze następnie przez obrońcę (k. 895 – 898, 903 – 908).

Należy też zaakcentować, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że nawet samo ujawnienie w danych o karalności sprawcy faktu jego skazania z zastosowaniem art. 31 § 2 k.k. nie oznacza jeszcze automatycznie wystąpienia uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w innej sprawie (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2016 r., III KK 451/16, LEX nr 2166381; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2006 r., II KO 32/06, LEX nr 202157*). Co prawda, Sąd Najwyższy podkreślał w swoim orzecznictwie, iż rzetelność procedowania wymaga podjęcia z urzędu w tym zakresie czynności sprawdzających poprzez zapoznanie się z aktami sprawy, w której zapadło rozstrzygnięcie z zastosowaniem art. 31 § 2 k.k. – trzeba jednak zwrócić uwagę, że w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w K. podjął takie czynności i doprowadził do wydania opinii sądowo-psychiatrycznej. Tak więc nawet jeśli fakt skazania w innej sprawie (umorzenia postępowania) z uwzględnieniem art. 31 § 1 lub 2 k.k. winien każdorazowo być brany pod uwagę przez Sąd orzekający, to nie chodzi o automatyczne przyjmowanie zaistnienia omawianych wątpliwości przez samo istnienie w obrocie prawnym skazania danej osoby z uwzględnieniem tego przepisu. Chodzi bowiem o niepomijanie tej okoliczności i każdorazowe rozważenie, w tym także w oparciu o dowody przeprowadzone w postępowaniu rozpoznawczym, czy zachodzą w obecnym stadium procesu karnego wątpliwości co do poczytalności skazanego (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2016 r., II KK 175/16, LEX nr 2073918*). W istocie więc jedynym miarodajnym dowodem określającym poczytalność skazanego może być opinia wydana na zlecenie sądu, jednak w niniejszej sprawie taka opinia została już przeprowadzona w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, a wnioskodawca nie wykazał

żadnych przesłanek mogących podważyć jej prawidłowość i rzetelność. Z lektury wszystkich opinii załączonych do sprawy i przedstawionych przez wnioskodawcę wynika, że wydane były na podstawie tej samej dokumentacji medycznej (historii zdrowia i choroby prowadzonej przez psychiatrę J. S. P., która obejmowała wpisy od dnia 3 kwietnia 2013 r.), uzupełnianej sukcesywnie o kolejne lata następujące po tym czasie. Opinie te dotyczą okresu późniejszego niż okres popełnienia przestępstwa w niniejszej sprawie. Naturalnie, nie jest rolą ani kompetencją Sądu Najwyższego w postępowaniu wznowieniowym wypowiadanie się na temat stanu zdrowia psychicznego skazanego. Powyższa argumentacja ma jedynie na celu wykazanie, że dotycząc innego okresu życia skazanego, opinie te nie są w stanie podważyć prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego w K. co do stanu zdrowia psychicznego P. N. w czasie popełnienia przestępstwa rozpoznawanego przez ten Sąd w przedmiotowym postępowaniu. Tak więc „szereg przedłożonej przez skazanego dokumentacji medycznej dotyczącej jego schorzeń psychicznych i leczenia psychiatrycznego” nie mógł wyrzucić zamierzonego przez wnioskodawcę skutku i doprowadzić do podważenia prawidłowości skazującego wyroku. Nie potwierdzają one bowiem „całkowitego zniesienia poczytalności oskarżonego w czasookresie praktycznie odpowiadającym czasookresowi zarzucanych skazanemu czynów w sprawie przed Sądem Okręgowym w K. o sygn. akt XXI K (...)”, skoro dotyczą okresu następującego po dacie popełnienia przypisanego mu czynu w tym postępowaniu. Nie mogły więc wskazywać na to, że skazany nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem, to jest, nie popełnił przestępstwa z uwagi na przesłankę z art. 31 § 1 k.k.

Wskazywana przez wnioskodawcę dokumentacja związana ze stanem zdrowia psychicznego skazanego nie mogła także uzasadniać przyjęcia tej okoliczności, że w przedmiotowej sprawie o sygn. akt XXI K (...) udział obrońcy był obowiązkowy na zasadzie art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k. W tej sytuacji brak było podstaw do rozważaniu niniejszej sprawy dodatkowo pod kątem występowania bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

W podsumowaniu dotychczasowych uwag należy stwierdzić, że nie zaistniały podstawy uzasadniające wznowienie postępowania, gdyż w ramach niniejszego wniosku o wznowienie postępowania obrońca nie wykazał istnienia

nowych faktów lub dowodów nieznanymi przedtem sądowi, wskazujących na wysokie prawdopodobieństwo wadliwości wyroku wobec P. N.. Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd Najwyższy stwierdził, że nie istnieją żadne podstawy do wznowienia postępowania zakończonego w przedmiotowej sprawie prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...).

Uwzględniając całokształt poczynionych wyżej rozważań, należało postanowić, jak na wstępie. Na podstawie art. 639 k.p.k. obciążono skazanego P. N. kosztami postępowania wznowieniowego, w tym jego wydatkami.